

ΘΑΝΑΣΗΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΡΑΜΟΝ, μυθιστόρημα, Κέδρος, 1998

ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ, μυθιστόρημα, Κέδρος, 2000

ΑΝΕΞΙΧΝΙΑΣΤΗ ΨΥΧΗ, μυθιστόρημα, Εκδόσεις Πατάκη, 2003

Η ΜΠΛΕ ΩΡΑ, μυθιστόρημα, Εκδόσεις Πατάκη, 2005

ΡΑΓΔΑΙΑ ΕΠΙΔΕΙΝΩΣΗ, μυθιστόρημα, Εκδόσεις Πατάκη, 2008

ΔΕΝ ΤΗΝ ΑΓΑΠΑΩ ΠΙΑ, μυθιστόρημα, Εκδόσεις Πατάκη, 2010

ΖΟΥΜΕ ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΜΑΣ ΜΕΡΕΣ, μυθιστόρημα,
Εκδόσεις Πατάκη, 2013

ΑΙΤΗΜΑ ΦΙΛΙΑΣ, μυθιστόρημα, Εκδόσεις Πατάκη, 2015

ΘΑΝΑΣΗΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ

Μυθιστόρημα

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία
Πεζογραφία – 424

Θανάσης Χειμωνάς, *Παραφροσύνη*

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια - διορθώσεις: Νάντια Κουτσοουρούπα

Σελιδοποίηση: ΦΑΣΜΑ ΑΦΟΙ Καπένη Ο.Ε.

Φιλμ - μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Θανάσης Χειμωνάς, Αθήνα, 2017

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Νοέμβριος 2017

Κ.Ε.Τ. Β593 Κ.Ε.Π. 898/17

ISBN 978-960-16-7753-8

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στη μητέρα μου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χρόνια πριν	11
Ανδρέας	12
Το τηλεφώνημα	26
Η κηδεία	29
Μυρτώ	40
Βανέσσα	46
Βλάσης	54
Πετρούπολη	57
Πράσινη Θύελλα	63
Στο θέατρο	69
Το μίτινγκ	79
Παρελθόν	87
Σημαδεμένος	101
Ο οδηγός της Πόρσε	107
Το ραντεβού	110
Νταμίρ	118
Συμβίωση	128
Πρωινό ξύπνημα	131

Βρυξέλλες	134
Ο καβγάς	145
Παραφροσύνη	152
Η συγκέντρωση	169
Αναρχία	177
Κάποτε	184
Ανδρέας και Μυρτώ	189
Το συνέδριο	194
Το τέλος	219

ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ

«Χάρηκα πολύ που σε γνώρισα. Και καλή επιτυχία».

«Κι εγώ. Θα σου τηλεφωνήσω όταν είναι. Αν όμως με χρειαστείς κι εσύ κάτι, ξέρεις πού θα με βρεις».

ΑΝΔΡΕΑΣ

«Καλησπέρα! Δεν άργησα...»

Ο Ανδρέας τσέκαρε τη νεαρή κοπέλα που τον περίμενε στο καφέ. Μελαχρινή, με διαπεραστικό βλέμμα και γλυκό χαμόγελο.

«Όχι, κύριε Θανόπουλε, στην ώρα σας είστε» απάντησε χαμογελαστά εκείνη.

Σηκώθηκε και του έσφιξε το χέρι. «Μυρτώ Πολύζου» του συστήθηκε. Όντως τόσο όμορφη, όσο φαινόταν στο Facebook.

Κάθισαν. Ο Ανδρέας παρήγγειλε μια μπίρα. Η Πολύζου ήδη έπινε έναν φρέντο.

Για λίγη ώρα επικράτησε σιωπή. Τελικά ο Ανδρέας ήταν αυτός που έσπασε τον πάγο.

«Πώς ήταν το ταξίδι από τον Βόλο;» ρώτησε.

«Κουραστικό» απάντησε η Πολύζου. «Πολλές ώρες, πολλές στροφές... Εγώ δεν οδηγώ, με κατέβασε μια φίλη μου».

«Θα μείνεις μέρες;»

«Όλο το καλοκαίρι. Μεθαύριο θα πάω στην Κρήτη για μια κατασκήνωση για παιδιά με ειδικές ανάγκες και εν συνεχεία Γαύδο για τις διακοπές μου».

«Γαύδο; Ωραία πρέπει να είναι. Δυστυχώς δεν έχω πάει ποτέ».

Ξανά σιωπή.

Αυτή τη φορά την πρωτοβουλία την πήρε η Πολύζου.

«Να ξεκινήσουμε τη συνέντευξη;» ρώτησε και μετά το συγκατανευτικό νεύμα του Ανδρέα συνέχισε τοποθετώντας ένα μικροσκοπικό κασετόφωνο πάνω στο τραπέζι.

Οι πρώτες ερωτήσεις αφορούσαν την επιλογή του Ανδρέα να μεταπηδήσει από τα λογοτεχνικά δοκίμια στην πολιτική και μάλιστα στην υπό κατάρρευση Πράσινη Θύελλα, το αμφιλεγόμενο σοσιαλιστικό κόμμα της χώρας που καταβαραθρωνόταν σταθερά στις δημοσκοπήσεις αλλά και στις εκλογικές αναμετρήσεις, καθώς είχε υποχρεωθεί να πάρει σκληρά αντιλαϊκά μέτρα λόγω της οικονομικής κρίσης.

«Μα πάντα αυτό ψήφιζα. Σε εκείνο τον χώρο ανήκω ιδεολογικά. Η Πράσινη Θύελλα έκανε πολλά λάθη, όλοι όμως ξεχνάνε τα άπειρα θετικά της».

Η Πολύζου είχε επικοινωνήσει μαζί του λίγες μέρες πριν μέσω Facebook και τον είχε παρακαλέσει να της παραχωρήσει συνέντευξη για ένα δημοτικό περιοδικό. Η αλήθεια είναι πως ο Ανδρέας είχε πα-

ραξενευτεί με την επιλογή της αυτή, αφού μια ματιά τόσο στο προφίλ της όσο και στα άρθρα που έγραφε έδειχνε ένα άτομο που εκκινείτο περισσότερο στον ακροαριστερό ή στον αντιεξουσιαστικό χώρο και άρα απείχε αρκετά από τη δική του ιδεολογική κατεύθυνση.

«Επιμένετε πως ο ΣΟΣιαλιστικός Μαοϊκός Ορθόδοξος Συναγερμός του Πάνου Τσάνα δεν μπορεί να καλύψει τον χώρο της Κεντροαριστεράς; Οι δημοσκοπικές έρευνες δείχνουν πως έχει απορροφήσει ένα τεράστιο κομμάτι των παραδοσιακών ψηφοφόρων της Πράσινης Θύελλας».

«Δε θεωρώ πως το κόμμα του κυρίου Τσάνα έχει κάποια σχέση με την Κεντροαριστερά. Αν θέλετε, δεν πιστεύω καν πως ο ΣΟΣΜΟΣ είναι ένα αριστερό κόμμα».

«Τι εννοείτε ακριβώς;»

«Ακούστε. Ο ΣΟΣΜΟΣ ήταν ένα αριστερό κόμμα. Ένα κόμμα ριζοσπαστικό, προοδευτικό, με ιδεολογία. Ένα κόμμα που απείχε παρασάγγας από τον εθνικισμό και τον λαϊκισμό που διαχρονικά χαρακτήριζαν το πολιτικό σκηνικό της χώρας.

»Από τότε που ξέσπασε η κρίση όμως, ο ΣΟΣΜΟΣ άλλαξε τελείως. Μεταλλάχθηκε».

Ο Ανδρέας άρχισε να αναπτύσσει τη θεωρία του για τον ΣΟΣΜΟΣ. Για το από πού ξεκίνησε και πού έφτασε. Για τον κίνδυνο που αποτελούσε όχι μόνο

για τη χώρα, αλλά και για την ίδια την αριστερή ιδεολογία. Για την τουλάχιστον αμφιλεγόμενη και σκοτεινή προσωπικότητα του ηγέτη του Πάνου Τσάνα. Ακόμα και παρασυρμένος από τον οίστρο του, ο Ανδρέας πρόσεξε πως η νεαρή δημοσιογράφος τον παρακολουθούσε σαν μαγεμένη. Όχι, δεν ήταν (μόνο) αυτά που έλεγε εκείνος. Ήταν ξεκάθαρο πως η Πολύζου δεν τον αντιμετώπιζε σαν έναν απλό συνεντευξιαζόμενο.

Ακολούθησαν δυο τρεις ερωτήσεις πολιτικού περιεχομένου. Ξανά για το κόμμα του Ανδρέα που έπνεε τα λοίσθια, για την άποψή του για τις εξελίξεις στο παγκόσμιο πολιτικό γίγνεσθαι γενικότερα. Κοινότοπες και συνηθισμένες ερωτήσεις στις οποίες ο Ανδρέας είχε βαρεθεί προ πολλού να απαντά.

Σύντομα όμως η συνέντευξη άλλαξε στιλ.

«Σας έχει αλλάξει η αναγνωρισιμότητα; Ως άνθρωπο εννοώ. Σας επηρεάζει στις σχέσεις σας; Στις φιλικές αλλά και στις ερωτικές».

Αυτή την ερώτηση ο Ανδρέας δεν την περίμενε. Πόσο μάλλον από μία νεαρή κοπέλα. Σκέφτηκε λίγο πριν της απαντήσει.

«Όχι ιδιαίτερα» είπε τελικά.

Μάλλον έλεγε ψέματα.

«Δε νομίζω πως με έχει αλλάξει η όποια αναγνωρισιμότητά μου. Όχι τουλάχιστον όσο με έχουν αλλάξει οι εμπειρίες μου και τα χρόνια που περνάνε».

«Δεν το πιστεύω. Όταν είσαι διάσημος, οι γυναίκες σε κοιτάνε διαφορετικά. Στοιχηματίζω πως σας αρέσει αυτό, κύριε Θανόπουλε, έτσι δεν είναι;»

Η Πολύζου συνέχιζε ακάθεκτη. Πού το πήγαινε;

«Ίσως να είμαι τελικά σαν τον Pete Townshend, τον κιθαρίστα των Who. Όταν τον ρώτησαν γιατί ασχολήθηκε με τη ροκ μουσική, απάντησε πως το έκανε επειδή η μύτη του ήταν πολύ μεγάλη και δεν μπορούσε να σταυρώσει γκόμενα».

Γέλασαν και οι δύο με το μουσικό ανέκδοτο. Ο Ανδρέας περισσότερο από την Πολύζου.

Εκείνη έβγαλε ένα φακελάκι καπνό και ένα παραξένο καφέ χαρτάκι. Ο Ανδρέας παραξενεύτηκε.

«Καλά, υπάρχουν στριφτά πούρα;»

Η Πολύζου γέλασε.

«Δεν είναι πούρο» του απάντησε χαμογελώντας. «Τσιγάρο είναι. Αυτό που βλέπεις είναι χαρτάκι από γλυκόριζα. Θέλεις ένα;»

Του μιλούσε πλέον στον ενικό.

«Ευχαριστώ, το έχω κόψει» απάντησε ο Ανδρέας γεμάτος ντροπή για την κοτσάνα που είχε μόλις εκστομίσει.

«Ποια ήταν η μεγαλύτερή σου σχέση;»

Ο Ανδρέας αιφνιδιάστηκε ξανά από την ερώτηση. Η Μυρτώ το κατάλαβε και του χαμογέλασε.

«Μη φοβάστε, κύριε Θανόπουλε. Η συνέντευξη έχει τελειώσει. Οι αναγνώστες θα μάθουν όσα τους

χρειάζονται. Η ερώτηση είναι off the record. Εγώ θέλω να μάθω. Η Μυρτώ Πολύζου».

Ο Ανδρέας χαμογέλασε με τη σειρά του. Του φάνηκε πως η Μυρτώ κοκκίνισε.

«Συγγνώμη» του είπε. «Δεν ήθελα να φανώ αγενής».

«Καθόλου» την καθησύχασε ο Ανδρέας. «Η μεγαλύτερη σχέση μου κράτησε δεκατρείς μήνες».

Η Μυρτώ γέλασε. «Μου αρέσει η ακρίβειά σας».

Ο Ανδρέας έβρισκε διασκεδαστικό τον τρόπο που ενάλλασε τον ενικό με τον πληθυντικό.

«Λίγο μου φαίνεται πάντως» συνέχισε εκείνη.

«Ας πούμε πως ποτέ δεν ήμουν των σχέσεων. Με τη συγκεκριμένη δε μιλάμε πια. Την έχω μπλοκάρει και στο Facebook».

«Ποτέ δεν ήσουν. Τώρα;»

Η Μυρτώ τον κοίταξε κατάματα.

Ο Ανδρέας σκέφτηκε λίγο πριν απαντήσει.

Τι ήθελε από αυτόν αυτή η μυστηριώδης κοπέλα; Γιατί του έκανε όλες αυτές τις ερωτήσεις λίγα μόνο λεπτά από τη στιγμή που τον πρωτοείδε από κοντά; Και μάλιστα στο πλαίσιο μιας τυπικής συνέντευξης;

Τι ήθελε από αυτόν αυτή η τόσο γοητευτική και όμορφη γυναίκα;

«Τώρα, δεν ξέρω» είπε τελικά. «Ίσως να έχω αλλάξει τώρα».

«Ίσως» μονολόγησε σχεδόν η Μυρτώ.

Κοιτάχτηκαν για λίγο στα μάτια. Μετά ο Ανδρέας ήπιε τις τελευταίες γουλιές από την μπύρα του.

Έριξε μια ματιά στο ρολόι του. Ήταν περασμένες δύο. Είχε αργήσει για τη συνάντηση του κόμματός.

«Δυστυχώς πρέπει να φύγω» είπε και χαμογέλασε στη Μυρτώ.

«Ναι, σας κράτησα παραπάνω από ό,τι έπρεπε. Ελπίζω να μη σας κούρασα» απάντησε εκείνη επιστρέφοντάς του το χαμόγελο.

«Δε με κουράσατε. Πέρασα πολύ όμορφα» είπε ο Ανδρέας και τη χαιρέτησε φιλώντας τη σταυρωτά. «Ελπίζω να τα ξαναπούμε» συνέχισε και της έκλεισε το μάτι πριν απομακρυνθεί από το τραπέζι που κάθονταν οι δυο τους.

Σταμάτησε βιαστικά ένα ταξί. «Στην οδό Χαλκοκονδύλη, παρακαλώ» είπε στον οδηγό.

Λίγα λεπτά αργότερα έμπαινε στα γραφεία του κόμματος. Καλησπέρισε τον θυρωρό και ανέβηκε με τα πόδια στον πρώτο όροφο. Όταν μπήκε στην αίθουσα, ο Λουκάς βρισκόταν ήδη εκεί.

«Γεια σας, κύριε Θανόπουλε» έκανε αυτός.

Ο Λουκάς ήξερε τον Ανδρέα από μωρό παιδί. Αν και φαινόταν πολύ μεγαλύτερος, οι δυο τους είχαν

υπάρξει συμμαθητές στο δημοτικό και μέχρι τη δεύτερα γυμνασίου, όταν ο Λουκάς έφυγε από το ακριβό ιδιωτικό σχολείο που πήγαιναν και συνέχισε σε δημόσιο για οικονομικούς λόγους. Από τότε όμως που είχαν ξαναβρεθεί στο κόμμα, επέμενε να του μιλάει στον πληθυντικό.

«Καλησπέρα, Λουκά. Συγγνώμη που άργησα. Είχα μια συνέντευξη».

«Δεν πειράζει, κύριε Θανόπουλε. Έτσι κι αλλιώς δεν έχουν έρθει ακόμα οι υπόλοιποι».

Ο Ανδρέας πήρε θέση στη μία από τις γωνίες του μεγάλου τραπέζιού των συσκέψεων. Δίπλα του, όπως πάντα, κάθισε ο Λουκάς.

Για λίγη ώρα στη μεγάλη αίθουσα βρισκόνταν μόνο οι δυο τους. Το είχε αυτό το συγκεκριμένο κόμμα. Όλοι το αποκαλούσαν χλευαστικά «Πράσινη Ώρα». Η «Πράσινη Ώρα» ήταν το ακαθόριστο χρονικό διάστημα που μεσολαβούσε από την ώρα που ήταν προκαθορισμένη η συνάντηση έως την ώρα που ολοκληρωνόταν η προσέλευση όσων συμμετείχαν σε αυτή και ξεκινούσε. Στα μικρά κομματικά μίτινγκ η «Πράσινη Ώρα» κυμαινόταν συνήθως από είκοσι λεπτά έως μισή ώρα. Στις ανοιχτές συγκεντρώσεις του κόμματος και στα συνέδρια μπορούσε να φτάσει μέχρι και τις δύο ώρες.

Σιγά σιγά άρχισαν να καταφτάνουν και τα υπόλοιπα στελέχη του κόμματος: ο πρώην υπουργός

ΠΕΧΩΔΕ Νεοκλής Σιαπανίδης, η αναπληρώτρια τομεάρχης γυναικών Σούλα Πασιαλή, δυο τρία μέλη της νεολαίας του κόμματος και μερικά ακόμα ανθυποστελέχη.

Το θέμα της συνάντησης ήταν η διοργάνωση μιας κομματικής συγκέντρωσης στον Δήμο Κερατσινίου. Ο Ανδρέας αδυνατούσε να καταλάβει γιατί έπρεπε να μαζευτούν τόσοι άνθρωποι για ένα τέτοιο θέμα. Επρόκειτο όμως για μια συνηθισμένη τακτική της Πράσινης Θύελλας, η οποία συγκαλούσε συνεχώς, άνευ λόγου και αιτίας, τα στελέχη της για να τα πείσει για τη δημοκρατικότητα που τη διέκρινε.

Όταν είχαν πια όλοι πάρει τις θέσεις τους, ο Σιαπανίδης απηύθυνε έναν σύντομο χαιρετισμό και ξεκίνησε:

«Αγαπητοί σύντροφοι, ευχαριστώ για την παρουσία σας σε τούτη την κρίσιμη συνεδρίαση. Η εκδήλωση στο Κερατσίνι είναι υψίστης σημασίας για το κόμμα μας, το οποίο, ως γνωστόν, ταλανίζεται από τις επιθέσεις ντόπιων και ξένων συμφερόντων. Η επάνοδός μας στη δεύτερη θέση στις επόμενες εκλογές, όποτε αυτές γίνουν, είναι πλέον βέβαιη, παρά τις χαλκευμένες δημοσκοπήσεις. Και ενοχλεί».

Μια κοπέλα της νεολαίας ξέσπασε σε χειροκροτήματα. Αφού όμως κανείς άλλος δεν την ακολούθησε, το έκοψε σύντομα.

«Πρέπει ωστόσο να παραμείνουμε σε εγρήγορ-

ση. Υπάρχουν δούρειοι ίπποι, ακόμα και μέσα στο κόμμα μας...»

Ο Ανδρέας έβγαλε το κινητό του. Άρχισε να σκρολάρει στο Facebook. Ήδη βαριόταν θανατηφόρα.

«Κύριε Ανδρέα, δεν είναι σωστό. Τουλάχιστον κάντε το διακριτικά, να μη σας δουν» φιθύρισε στο αυτί του ο Λουκάς.

Ο Ανδρέας τού έριξε μια βαριεστημένη ματιά και συνέχισε να χαζεύει την οθόνη του κινητού του.

Κάποια στιγμή ο Σιαπανίδης ολοκλήρωσε μέσα σε χειροκροτήματα. Ο Ανδρέας άφησε το κινητό του και χτύπησε δυο φορές παλαμάκια.

Μετά τον λόγο πήρε η Πασιαλή: «Συντρόφισσες και σύντροφοι, η εκδήλωση στο Κερατσίνι είναι αναγκαίο να στεφθεί με απόλυτη επιτυχία. Ας μην ξεχνάμε πως εκεί, στο Κερατσίνι, το 1985 ήταν που ο σύντροφος πρόεδρος του Κινήματος Λάμπρος Παπασταθόπουλος είχε εκφωνήσει την ιστορική του ομιλία εναντίον του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Δεν πρέπει άλλωστε να αγνοούμε τη ρήση του Πλάτωνα στην “Πολιτεία”: “Μια θεάρεστη κοινωνία έχει τους τραπεζίτες και τους ιμπεριαλιστές έγκλειστους στις φυλακές της”».

Ο Ανδρέας έπνιξε ένα γελάκι. Ο Λουκάς γύρισε και τον κοίταξε. Η Πασιαλή συνέχιζε ακάθεκτη:

«Το Κίνημά μας ήταν εκείνο που κλείδωσε τη Δε-

ξιά στο χρονοντούλαπο της ιστορίας. Και σήμερα, στο ξεκίνημα του 21ου αιώνα...».

Ακούστηκε δυνατά η μουσική από τα στρουμφάκια.

«Συ... συγγνώμη» είπε καταντροπιασμένος ο Λουκάς και απάντησε στο κινητό του, που χτυπούσε.

«Ναι; Σου έχω πει να μη μου τηλεφωνάς όταν είμαι στο κόμμα... Μα όχι, όχι, γλυκιά μου. Θα σου μιλάγα ποτέ άσχημα; Εγώ ζω για σένα, στεφάνι μου...»

Ο Ανδρέας συχνά γελούσε τόσο με τον Λουκά όσο και με τη γυναίκα του την Ελπινίκη. Και οι δυο τους ήταν υπερβολικά κοντοί, παχουλοί και με γυαλάκια. Αναφερόταν σε αυτούς ως «τα αυγουλάκια». Δεν το έκανε υποτιμητικά, απλώς αυτή την εικόνα τού έφερναν στο μυαλό. Έδειχναν και πολύ αγαπημένοι. Ο Λουκάς αποκαλούσε συχνά τη σύζυγό του «λουκουμάκι μου» κι εκείνη γουργούριζε ευχαριστημένη.

Η Πασιαλή, που είχε εμφανώς χάσει τον ειρμό της από το εύθυμο ringtone, ολοκλήρωσε όπως όπως την ομιλία της, ευχαριστώντας τους ακροατές και ρίχνοντας μια παγωμένη ματιά μίσους στον Λουκά.

Ένας ένας οι συμμετέχοντες στη σύσκεψη έπαιρναν τον λόγο και μιλούσαν για δεκαπέντε με είκοσι λεπτά. Ο Ανδρέας άκουγε συναρπαστικές λεπτομέρειες για το χρώμα των φυλλαδίων που θα προπαγανδίζουν τη συγκέντρωση, για το αν οι καρέκλες που θα τοποθετηθούν στον χώρο θα είναι πλαστικές ή ξύ-

λινες, αλλά και το μακρύ και το κοντό του καθενός για τη γενικότερη λειτουργία του κόμματος. Όλα αυτά φυσικά συνοδεύονταν από ύμνους προς τον πρόεδρο της Πράσινης Θύελλας Λάμπρο Παπασταθόπουλο. Ο Σιαπανίδης ήταν πολύ ψηλά στην ιεραρχία και επισκεπτόταν συχνά τον σύντροφο πρόεδρο.

«Δεν αντέχω άλλο» μουρμούρισε τελικά ο Ανδρέας στον Λουκά.

«Κουράγιο, κύριε Θανόπουλε» απάντησε εκείνος και προσπάθησε να χαμογελάσει. «Άλλη μια ώρα το πολύ θα κρατήσει. Στις έξι έχει συνάντηση στην αίθουσα ο Τομέας Υποδομών».

«Δεν υπάρχει περίπτωση να μείνω εδώ μέχρι τις έξι. Έχω πιο σοβαρά πράγματα να κάνω».

Το κινητό του έβγαλε τον κλασικό ηλεκτρονικό ήχο. Είχε μήνυμα. Ο Ανδρέας διάβασε στην οθόνη: «BANEΣΣA 6977... Μωρό μου, το βράδυ στις εννιά θα είμαι στο “The Idol”. Να με δεις! ♥♥♥».

Στο μεταξύ, τον λόγο είχε πάρει ένας νεολαίος του κόμματος. Θα ’ταν δε θα ’ταν δεκαοκτώ χρονών. Μιλούσε στην ομήγυρη για το μπούλινγκ που δεχόταν στο σχολείο από συμμαθητές του επειδή ήταν οργανωμένος στην Πράσινη Θύελλα.

«Συγγνώμη!» διέκοψε ο Ανδρέας. Ακόμα και ο Λουκάς τον κοίταξε έκπληκτος.

«Συγγνώμη που σε διακόπτω, σύντροφε, αλλά δυστυχώς με πιέζει ο χρόνος. Έχω ένα επείγον επαγ-

γελματικό ραντεβού και θα ήθελα να πω δυο λόγια για το δελτίο τύπου του Τομέα μου».

Ο Ανδρέας ήταν τομεάρχης Παιδείας στην Πράσινη Θύελλα. Η θέση δε σήμαινε σχεδόν τίποτα. Απλώς συμμετείχε σε κάτι βαρετές συναντήσεις στη Βουλή και πού και πού έβγαζε και κανένα δελτίο τύπου. Πολλές φορές τα δελτία τύπου «κόβονταν» από τα κεντρικά, μια και θεωρούνταν «τολμηρά» ή «προκλητικά». Κάτι τέτοιο είχε συμβεί και με το τελευταίο του, όπου ο Ανδρέας παρομοίαζε την κυβέρνηση με το μιούζικαλ «The Rocky Horror Picture Show».

Στον Σιαπανίδη δεν άρεσε καθόλου η παρέμβαση του Ανδρέα.

«Σύντροφε Θανόπουλε, δε βλέπεις πως μιλάει ο σύντροφος νεολαίος; Για το δελτίο τύπου σου τα έχουμε πει. Άλλωστε αυτή η συνεδρίαση αφορά την εκδήλωση στο Κερατσίνι».

«Μα εδώ ο σύντροφος νεολαίος μάς λέει πως του βάλανε δυναμιτάκια στο θρανίο του επειδή η Πράσινη Θύελλα ψήφισε το μνημόνιο. Τι σχέση έχει αυτό με το Κερατσίνι;» διαμαρτυρήθηκε ο Ανδρέας.

«Παρακαλώ πολύ» είπε βλοσυρά ο Σιαπανίδης. «Συνέχισε, Αργύρη».

Ο νεαρός συνέχισε:

«Όλα αυτά συμβαίνουν επειδή απομακρυνθήκαμε από τις ρίζες μας. Ασπαστήκαμε τις νεοφιλελεύθερες αρχές της Ευρώπης. Όχι, σύντροφοι. Δεν είναι

αυτή η Ευρώπη που θέλουμε. Οι μισθοί έχουν μειωθεί κατά σαράντα φορές τα τελευταία χρόνια...».

«Νομίζω πενήντα δύο» μουρμούρισε ο Ανδρέας. Η Πασιαλή τον αγριοκοίταξε.

Ο νεολαίος εξακολουθούσε απτόητος:

«Γι' αυτό μόνο μια κυβέρνηση με προοδευτικό πρόσημο θα μπορούσε να...».

Η ομιλία του διεκόπη βίαια με την έφοδο στην αίθουσα μιας νεαρής γραμματέως.

«Κυρία Ιωακειμίδη, πώς μπαίνετε έτσι μέσα χωρίς να χτυπήσετε;» εξανέστη ο Σιαπανίδης.

«Συγγνώμη, αλλά έχει συμβεί κάτι πολύ δυσάρεστο» απολογήθηκε αλαφιασμένη η Ιωακειμίδη.

«Τι τρέχει, Ντόρα;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Ο Λάμπρος Παπασταθόπουλος... έπαθε έμφραγμα. Διακομίστηκε στον Ευαγγελισμό. Λένε πως τα πράγματα είναι πολύ δύσκολα».

Και ήταν όντως πολύ δύσκολα. Γιατί λίγες ώρες αργότερα, ο υπερήλικας ιστορικός ηγέτης της Πράσινης Θύελλας Λάμπρος Παπασταθόπουλος εγκατέλειψε, πλήρης ημερών, τα εγκόσμια λόγω οξέος εμφράγματος του μυοκαρδίου. Ο ξαφνικός χαμός του έσπειρε τη θλίψη στις τάξεις τόσο των στελεχών όσο και των –λιγοστών και στην πλειοψηφία τους ηλικιωμένων– οπαδών του κόμματος.

Η Πράσινη Θύελλα ήταν πια ακέφαλη.

